

ani neuvažovaly o tom, či může být ztrata práva volebného do obci upotrebená.

Je tu tedy důvod zmátočnosti určený v bode 2. § 385. Trpp., na ktorý súd má hľadieť z úradnej povinnosti. Preto Najvyšší súd pokračoval dľa odst. 1. § 33. Trpp. nov.

(Č. Kr. III. 329/22, zo dňa 11. decembra 1923.)

Dr. Kotyza:

Zásadní rozhodnutí Nejvyššího vojenského soudu.

Ani presentace, ani přidělení došlého trestního oznámení vojenským prokurátorem některému z jeho náměstků ku zpracování není opatřením po rozumu § 16., odstavec 1. v. tr. ř.

Nejvyšší vojenský soud usnesl se v neveřejném sedění dne 5. prosince 1923 o zmatečné stížnosti vojenského prokurátora v J. proti rozsudku divisiního soudu v J., jímž rozhodovací soud vyslovil v trestní věci proti podplukovníku zásobnictva v. v. Č. R. pro přečin proti bezpečnosti cti dle § 761. v. tr. z. svoji nepřislušnost, vyslechnuv generálního vojenského prokurátora:

Zmatečná stížnost se zamítá jako neodůvodněná.

Důvody :

Zmatečná stížnost potírá rozsudek pro zmatek dle č. 6. § 358. v. tr. ř., tvrdíc, že rozhodovací soud neprávem vyřkl svoji nepřislušnost. Trestní řízení že sice bylo formálně zahájeno teprve 1. března 1923, když referent vojenského prokurátora vyhledávací řízení zavedl, avšak připravováno že bylo již 22./II. 1923, když příslušný vojenský prokurátor přikázal došlou žádost za potrestání referentu ku dalšímu řízení; tímto aktem, že vojenský prokurátor učinil první přípravné kroky směřující ku zahájení trestního řízení a tento akt že jest považovati za opatření, které po rozumu § 16. v. tr. ř. jest pro příslušnost vojenských justičních úřadů směrodatné. Názor v rozsudku zastáváný, že přikázání žádosti št. kpt. Ř. vojenským prokurátorem referentovi není opatřením po rozumu § 16. v. tr. ř., že nemá v zákoně opory; kdyby měl býti správný, že bylo by bezpředmětným rozlišování v § 46. naznačené: »příprava nebo zahájení trestního řízení«.

Zmatečná stížnost není v právu.

Zákon mluví v § 16., odst. 1. v. tr. ř. o opatřeních vztahujících se na přípravu nebo zahájení trestního řízení, která se státi musila před ukončením poměru, na kterém se vojenská trestní soudní pravomoc zakládá, má-li tato v konkrétním případě býti zachována.

Přihlížíme-li ku vojenskému trestnímu řádu v jeho úpravě podle v čl. republice platných zákonů (viz Steinbachovo vydání), pak musí toto opatření, aby mělo naznačený právní účinek, býti předsevzato od velitelství povoláného ku sepsání trestního oznámení, nebo od místního

úřadu, nebo příslušného vojenského prokurátora (funkcionáře), nebo od příslušného soudu.

V případě, o který zde jde, přichází v úvahu příslušný vojenský prokurátor.

V odstavci I. citovaného § 16. není blíže o tom řeč, v čem mají ona opatření spočívat. Pokud jde o vojenského prokurátora, podává vysvětlení o tom § 137. v tř. ř. (Steinbachovo vydání).

Tento § rozlišuje výslovně mezi opatřením vojenského prokurátora, které se vztahuje na zahájení trestního řízení, a opatřením, které se vztahuje na jeho přípravu.

O opatření, které se vztahuje na přípravu trestního stíhání, jest řeč v třetím odstavci § 137. v. tr. ř.; jest to zavedení zatímního pátrání buď prokurátorem samotným nebo k jeho žádosti velitelstvím podezřelému nadřízeným.

O opatření, které se vztahuje na zahájení trestního řízení mluví odstavec první, druhý a čtvrtý citovaného §; jest to rozhodnutí, kterým vojenský prokurátor zahájí vyhledávací řízení, nebo podání žaloby bez vyhledávacího řízení. V každém případě jsou to tedy úřední akty na venek znatelné, jichž včasnost lze bez dalšího zjistiti.

Opatřením takovým není však ani presentace trestního oznámení (žádosti na trestní stíhání), ani jím není přidělení došlého oznámení (žádosti) některému náměstkovi vojenského prokurátora (§ 45., odst. 2. v. tr. ř.) ku zpracování. To jsou pouze opatření, týkající se čistě jen vnitřní služby u úřadu vojenského prokurátora, s nimiž zákon nikde nespojuje procesní účinek, o němž je řeč v § 16., odst. 1. v. tr. ř.

Že ostatně takové příkázání trestního oznámení (žádosti) ku zpracování některému z náměstků vojenského prokurátora je jen nahodilým, ne všude možným opatřením vnitřní služby, plyne z toho, že takové přidělení odpadá tam, kde vojenský prokurátor (funkcionář) náměstků vůbec nemá a celou trestní agendu svého úřadu zpracovává sám. V takových případech vedl by názor zastávaný zmatečnou stížností k tomu, že by již tím, že kancelář vojenského prokurátora předložila tomuto přínos (trestní oznámení, žádost), byl přivoděn procesní účinek prvního odstavce § 16. v. tr. ř., že by tedy rozhodným byl okamžik, kdy trestní oznámení (žádost) došlo ku vědomí vojenského prokurátora, což však právě voj. tr. řád z roku 1912 na rozdíl od dřívějšího právního stavu chtěl vyloučiti (viz důvodovou zprávu k § 16. v. tr. ř.).

V případě, o který zde běží, bylo podle zjištění soudu rozhodovacího proti obžalovanému zahájeno vyhledávací řízení rozhodnutím vojenského prokurátora z 1./III. 1923, ve kteréž době se však obžalovaný již v činné službě nenalézal, byv dnem 1./II. 1923 přeložen do výslužby a opustiv činnou službu dnem 27./II. 1923. Stalo se tudíž opatření vojenského prokurátora vztahující se na zahájení trestního řízení teprve po ukončení poměru (činné vojenské služby), na kterém se zakládala vojenská trestní soudní pravomoc proti obžalovanému, a vyslovil proto soud rozhodovací právem podle § 300., odst. 1. v. tr. ř. svoji nepřisluš-

nost. Vzhľadom ku predchádzajúcim vývodám jest tedy zmatečná sťažnosť vojenského prokurátora patrne neodôvodnená a slušelo proto po rozumu § 364: 3. v. tr. ř. rozhodnúť, jak v enuciácii uvedeno.

(Rozhodnutí Nejvyššího vojenského soudu ze dne 5. prosince 1923. P. 574/23.)

Dr. C. Bařinka :

Zpráva o II. riadnej valnej hromade Právnickej Jednoty na Slovensku v Bratislave,

konanej dňa 17. dubna 1923 v spolkových miestnostiach.

Predseda dr. Vladimír Fajnor privítal prítomných a zistiv dľa listiny prítomných potrebný počet členstva k platnému usnášaniam valnej hromady, zahájil schôdzu o 16.40 hod. Je presvedčený, že hovorí zo srdca všetkých, keď pri tejto príležitosti prejavuje uspokojenie, že P. J. sa môže už ku svojej druhej riadnej valnej hromade shromaždiť vo vlastných spolkových miestnostiach, ktoré svojou polohou a priestornosťou nielen že plne vyhovujú spolkovým požiadavkám, ale aj svojou úpravou a vystrojením Právnickú Jednotu na vonok dôstojne reprezentujú. Už táto skutočnosť sama o sebe dokazuje blahodárny rozvoj nášho spolku a potvrdzuje opravdové snahy členstva, urobiť z P. J. nielen vedecky, ale aj spolkovú a spoločenskú dokonalú korporáciu. Krome bežnej činnosti spolkovú a vydávania »Právneho Obzoru« zabýva sa P. J. i vydávaním právnických pomôcok vedeckých i praktických. Tak zamýšľa v budúcom správnom období vydať svojim nákladom »Súkromé Právo« platné dosiaľ na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi a predseda pevne úfa, že po prvom úspešnom kroku, ktorý učinila P. J. s knihou prof. Dr. Horu »Civilní soudní řád na Slovensku a v Podkarp. Rusi«, budú nasledovať ďalšie, taktiež zaiste zdarom prevádzané vydavateľské činy, ktorými P. J. nielen že nadobudne ďalšieho významu, ale aj dosiahne nálezitého pochopenia a ocenenia u celej našej právnickej verejnosti. Týmto snahám P. J. praje predseda i na budúcnosť plného zdaru.

Vzhľadom k tomu, že zápisnica o prvej riadnej valnej hromade uverejnená bola tiskom a prítomným rozdaná, upúšťa valná hromada od jej opätného čítania, — zápisnicu schvaľuje a zvolenými verifikátormi pp. prof. Milotom a Dr. Vážnym potvrdzuje.

Na to vyslechnutá bola jednatelská zpráva Dr. Cyrilla Bařinku: Uzavreté správne obdobie znamená pre P. J. opätne ďalší organizačný rozvoj. Výbor pozval všetkých právnikov na Slovensku písomne do svojho streda, následkom čoho prihlásilo sa ďalších 250 členov, takže má dnes P. J. 341 členov, z ktorých dľa povo-